

Arrest

nr. 242 802 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 juli 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 2 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 10 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 15 januari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger en bent u geboren op 6 augustus 1991 in Valencia, Carabobo. U bent christen. U woonde tot uw vertrek uit Venezuela in Carabobo. In 2017 nam u tweemaal deel aan manifestaties tegen de Venezolaanse regering. U ondervond hierdoor echter nooit problemen in Venezuela.

In augustus 2017 verliet u Venezuela voor Colombia omwille van de humanitaire en socio-economische crisis, en het dictatoriale regime. Hiernaast haalt u ook een relatiebreuk en de homofobie in Venezuela aan als reden voor uw vertrek.

U verbleef tot begin 2018 in Colombia, waar u werkte maar geen verblijfsstatus zou gehad hebben. U verliet uiteindelijk ook Colombia omwille van het feit dat het moeilijk was daar werk te vinden en daar legaal te kunnen verblijven. Hierna trok u naar Peru, waar u uw huidige partner; G. R. G. H. (...) leerde kennen.

Uiteindelijk verlieten jullie ook Peru omwille van de xenofobie ten opzichte van Venezolanen, en de daar heersende homofobie.

Op 29 juli 2019 kwam u aan in België. Op 2 augustus 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een document van de CICPC in verband met een wagen, een document van het Peruviaanse Ministerie van Arbeid en Tewerkstelling, een document betreffende een verzoek om internationale bescherming dat u indiende in Peru, een arbeidsvergunning uit Peru, uw Venezolaans universitair diploma, een attest van de organisatie Rainbow House, een verblijfskaart uit Peru, uw Venezolaanse studentenkaart.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bleek immers dat u een problematiek van seksuele geaardheid inriep. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw verzoek behandeld door een vrouwelijke protection officer en tolk met expertise inzake deze problematiek. U werd daarenboven specifiek geattendeerd op het feit dat u vrijuit mag spreken over elementen waarvan u denkt dat ze mogelijk gevoelig liggen en op het feit dat zowel de tolk als de protection officer gehouden zijn aan de vertrouwelijkheid van uw verklaringen en zich daartegenover neutraal en respectvol opstellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moeten verschillende elementen opgemerkt worden die uw vrees ten opzichte van Venezuela ernstig relativeren. Zo kan ten eerste vastgesteld worden dat u reeds in 2015 een paspoort aanvraag met het oog op het verlaten van Venezuela, maar uiteindelijk pas twee jaar later vertrokken bent (CGVS, p. 5, 12). Dat u hoewel u reeds in het bezit was van dit reisdocument, nog twee jaar wacht om te vertrekken, ondermijnt de vrees die u koestert en het risico op ernstige schade dat u zegt te lopen ten opzichte van Venezuela. Nog valt op dat u in eerste instantie melding maakt van de socio-economische crisis en financiële moeilijkheden als reden voor uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 12, 14), wat opnieuw allesbehalve wijst op de aanwezigheid van een gegronde vrees op vervolging die of een reëel

risico op ernstige schade dat aan de grondslag gelegen zou hebben voor uw vertrek uit Venezuela. Indien u wel degelijk een dergelijke vrees gehad zou hebben, kan verder aangenomen worden dat u hiervoor reeds in Colombia, het eerste land waar u aankwam na uw vlucht, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u ook dit niet deed (CGVS, p. 13; Verklaring DVZ, vraag 22), wijst er eens te meer op dat er u geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade loopt in Venezuela. In Peru zou u dan wel een verzoek ingediend hebben, maar uit uw verklaringen hierover blijkt dat uw motivatie hierachter het verkrijgen van een werkvergunning was (CGVS, p. 13, vertaling document 5 in groene map administratief dossier). Verder blijkt dat u in Spanje voet zette op het grondgebied van de Europese Unie (Verklaring DVZ, vraag 31). U diende hier geen verzoek om internationale bescherming indiende, wat evenmin wijst op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op ernstige schade in Venezuela.

U verklaarde vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 14). Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart dat u in Venezuela niet zou kunnen huwen of samen wonen met uw partner (CGVS, p. 15). Hoewel het CGVS zeker begrijpt dat dit indruist tegen de dromen en wensen die u koestert, kan het feit dat u niet wettelijk zou kunnen huwen of samen wonen niet gelijkgesteld worden met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of onmenselijke behandeling of vernedering in de zin van de subsidiaire bescherming. Daarnaast zou uw geaardheid niet aanvaard worden door uw familie (CGVS, p. 15). Ook hier moet aangehaald worden dat het CGVS zeker begrijpt dat dergelijke zaken niet makkelijk moeten zijn voor u, maar dat dit zich tot een familiale kwestie beperkt en dit daarom niet gelijk gesteld kan worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet. U verklaart bovendien nooit incidenten meegemaakt te hebben omwille van uw geaardheid in Venezuela (CGVS, p. 17). Bijgevolg maakt u geen nood aan internationale bescherming omwille van uw seksuele geaardheid aannemelijk.

Hiernaast verklaart u dat ook uw relatiebreuk en daaropvolgende depressie één van de motieven was waardoor u besloot uw land te verlaten (CGVS, p. 14). Ook hierover moet echter benadrukt worden dat dit over een persoonlijke, relationele kwestie gaat, die op geen enkele manier gelijk gesteld kan worden met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of met onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van de subsidiaire bescherming.

Nog vermeldde u tweemaal te hebben deelgenomen aan manifestaties tegen het regime in 2017 (CGVS, p. 8). Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uw activiteiten – deelname aan twee demonstraties – kunnen echter bezwaarlijk gelijk gesteld worden met een uitgesproken activistische levensstijl. U kwam hier bovendien nooit door in de problemen en verklaart dat u ook niet vreest dat u hierdoor in de toekomst nog problemen zou door kunnen krijgen in Venezuela (CGVS, p. 9).

Daar u niet aangeeft dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw erg beperkte deelname aan manifestaties (zie boven), wat we op zich niet betwisten, niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan manifestaties.

Daarenboven hebt u uw land op legale wijze met uw eigen paspoort verlaten. U vermeldt geen problemen bij het verkrijgen van dit paspoort (CGVS, p. 5). Ook deze elementen tonen dat u niet in de negatieve aandacht van de Venezolaanse overheid stond.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin

rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart namelijk dat uw vader nog een eigen huis heeft en dat u zelf en uw familieleden het op economisch vlak niet moeilijker hadden dan de gemiddelde Venezolaan (CGVS, p. 5-6).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uit het document van de CIPC dat u voorlegt in verband met een wagen, kan onder andere wegens de onduidelijke kopie en het feit dat u hier geen verdere verklaringen over aflegde, geen verband met uw vluchtmotieven worden afgeleid. Hierdoor kan ook dit document de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Het document van het Peruviaanse Ministerie van Arbeid en Tewerkstelling, het document betreffende een verzoek om internationale bescherming dat u indiende in Peru, uw arbeidsvergunning uit Peru en uw verblijfskaart uit Peru, kunnen enkel aantonen dat u in Peru verbleef en werkte. Ook dit staat hier niet ter discussie. Bovendien valt uit deze documenten af te leiden dat u wel degelijk een verzoek om internationale bescherming zou ingediend hebben in Peru, hoewel u bij de DVZ verklaarde dat u in geen enkel ander land dan België een dergelijk verzoek zou ingediend hebben (Verklaring DVZ, vraag 22). Dat u ook hierover geen eenduidige verklaringen aflegt, is een verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook uw

Venezolaans universitair diploma en studentenkaart die u voorlegt, beperken zich tot het ondersteunen van feiten die op geen enkele manier in twijfel getrokken worden door het CGVS. Het attest van Rainbow House kan enkel uw verklaringen over uw geaardheid en relatie ondersteunen. Ook hieraan wordt niet getwijfeld door het CGVS. Hierboven werd echter reeds aangegeven dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn, op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, niet voldoende is om aan te nemen dat u het risico zou lopen om het slachtoffer te worden van vervolging in Venezuela. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Een dergelijk document is bovendien van gesolliciteerde aard, en daarom ook niet objectief te noemen en dus niet bij machte zich uit te spreken over enige vrees of het risico dat u zou lopen bij terugkeer naar Venezuela.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en werpt hij een manifeste appreciatiefout op.

Verzoeker zet uiteen dat er volgens artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet een grondige analyse dient te worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, rekening houdend met zijn specifieke profiel. Volgens verzoeker is dit *in casu* niet gebeurd. Hij meent dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout heeft begaan door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden en de relevante feiten gedeeltelijk te analyseren.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker erkent dat zijn vertrek uit Venezuela ook te maken heeft met de algemene economische situatie, die volgens hem nog complexer is voor homoseksuelen, maar benadrukt dat dit niet de enige reden was en dat de problemen die hij had vanwege zijn homoseksualiteit ook een belangrijke reden waren om het land te verlaten. Wat betreft het feit dat hij in Colombia geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dit in Peru wel gedaan heeft, doch uitsluitend om een werkvergunning te verkrijgen, moet volgens hem rekening worden gehouden met het feit dat hij niet van plan was om permanent in deze landen te blijven omdat de Venezolanen er niet in goede omstandigheden leven. Verzoeker citeert in dit verband uit informatie die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-5).

Verzoeker vervolgt:

“Meneer Z. R. (...) zei onmiddellijk dat hij asiel had aangevraagd in Peru. Dit is een begripsprobleem met de tolk bij de DVZ.

Wat betreft het feit dat hij in Spanje geen asielaanvraag heeft ingediend, heeft het CGVS geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker een vliegticket naar België had. Het vliegtuig maakte gewoon een tussenstop in Spanje. Verzoeker is niet echt op Spaans grondgebied gebleven.

Bovendien vroeg Meneer Z. R. (...) zijn paspoort aan in 2015 (CGVS, p. 5), maar kreeg het pas in 2017. Onmiddellijk nadat hij het ontving, verliet hij Venezuela.

Ten slotte beoordeelde Uw Raad tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « (...) » (RvV, nr. 43080 van 6 mei 2010).”

Verzoeker betwist dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst er in dit verband op dat zijn raadvrouw aan het eind van zijn persoonlijk onderhoud verwezen heeft naar het arrest nr. 17052687 van het Cour nationale du droit d'asile (hierna: het CNDA) van 14 mei 2018 en het arrest nr. 215 177 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 15 januari 2019, doch dat deze arresten door de commissaris-generaal niet in aanmerking werden genomen. Bovendien is volgens verzoeker de redenering van de commissaris-generaal tegenstrijdig waar hij enerzijds erkent dat homoseksuelen het slachtoffer zijn van homofobie, geweld en discriminatie, maar anderzijds stelt dat de wetten ter bestrijding van discriminatie in Venezuela effectief worden toegepast en voldoende zijn. Tevens tegenstrijdig is volgens verzoeker de redenering dat de politie soms homoseksuelen aanvalt, maar dat homoseksuelen effectief kunnen worden beschermd door de autoriteiten. Wat betreft deze elementen en de vaststelling in de bestreden beslissing dat homoseksuelen in Venezuela elkaar op openbare plaatsen kunnen ontmoeten, wijst verzoeker op informatie die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 6-9) en op de voormelde arresten van het CNDA en de Raad, die volgens hem het tegendeel bewijzen.

Tevens meent verzoeker dat hij concreet heeft aangetoond dat hij bij terugkeer naar Venezuela het risico loopt te worden vervolgd wegens zijn seksuele geaardheid. Hij wijst in dit verband vooreerst op richtlijnen van UNHCR (stukkenbundel verzoeker, stukken 10 en 11) en betoogt verder als volgt:

"In casu heeft Mreneer Z. R. (...) zijn hele leven zijn seksuele geaardheid in Venezuela verborgen gehouden. Zijn ouders, traditionalistische christenen, weten het nog steeds niet (GGVS, p. 15). Hij moest voortdurend liegen en niet zichzelf zijn. Hij werd gedwongen om een tweekamerappartement te huren met zijn ex-vriendje, zodat de verhuurder niet zou denken dat ze homoseksueel waren. Hij deed alsof hij met meisjes uitging (CGVS, p. 16). Hij heeft dus geen echte incidenten meegemaakt vanwege zijn homoseksualiteit omdat hij ondergedoken was (CGVS, p. 17). Ten slotte in geval van terugkeer naar Venezuela, zullen Meneer G. H. (...) en Meneer Z. R. (...) hun relatie niet kunnen onderhouden en nooit kunnen trouwen (CGVS, p. 27). Verzoeker zal niet kunnen zijn wie hij werkelijk is."

Verzoeker wijst er verder op dat zowel het CNDA als de Raad in voormelde arresten de vluchtelingenstatus hebben toegekend aan een homoseksuele Venezolaanse man en meent dat hem op dezelfde manier de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Wat betreft zijn deelname aan manifestaties tegen de regering in 2017, wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat er *"negatieve reacties waren van de politie die probeerde om de mensen van de oppositie tegen te houden"* en haalt hij informatie aan waaruit blijkt dat eenvoudige aanhangers van een oppositiepartij en eenvoudige deelnemers aan demonstraties tegen de regering het doelwit van vervolging zijn (stukkenbundel verzoeker, stukken 12-14). Hij merkt verder op dat uit de informatie waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst duidelijk blijkt dat sommige minderjarigen gearresteerd werden omdat ze alleen maar naar een demonstratie hadden gekeken en dat er sprake is van verschillende buitengerechtelijke executies van mensen die op een of andere manier aan demonstraties hebben deelgenomen. Tevens wijst verzoeker op wat UNHCR stelt in zijn *"Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update 1"* van mei 2019 (stukkenbundel verzoeker, stuk 15).

Wat de algemene situatie in Venezuela betreft, laat verzoeker gelden dat uit de beschikbare documentatie duidelijk blijkt dat de socio-economische en politieke situatie in Venezuela onmenselijk en vernederend is. Onder verwijzing naar de informatie in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 12, map met 'landeninformatie') en deze waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing merkt verzoeker op dat hyperinflatie ernstige gevolgen heeft voor het vermogen om toegang te krijgen tot voedsel, geneesmiddelen en andere basisgoederen. De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker bovendien geen rekening gehouden met *"het bijzonder kwetsbare profiel van verzoeker, die homoseksueel en gediscrimineerd is"*. Als hij terugkeert naar Venezuela, zal hij nog meer getroffen worden door de voedselcrisis, aldus verzoeker. Uit andere objectieve en betrouwbare bronnen blijkt volgens verzoeker dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela niet in staat zal zijn in zijn primaire behoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, te voorzien. Bovendien is Venezuela een van de meest gewelddadige staten, zo vervolgt verzoeker. Hij meent in geval van terugkeer het risico te lopen slachtoffer te worden van mishandeling en citeert in dit verband uit de COI Focus *"Venezuela: Situation sécuritaire"* van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt.

Verzoeker stelt dat hij zich in geval van terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme materiële onthoring zal bevinden in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten

van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Hij zet daarover het volgende uiteen:

"Volgens het CGRA bevond verzoeker zich met in een bijzonder moeilijke economische situatie in Venezuela (bestreden beslissing, p 4). Het is waar dat de vader en de zusters van Meneer Z. R. (...) werk hebben. Hun salaris is echter zeer laag. Het gezin van verzoeker kampt met ernstige financiële problemen en is niet in staat om de eerste levensbehoeften te kopen: "Ooit problemen gehad om bepaalde kosten te betalen, zoals water, elektriciteit9 Ja Vertel daar eens overs. Ja behalve het feit natuurlijk van die heel erg sterke crisis volstond het loon van mijn ouders en broers en zussen en mezelf niet, het was moeilijk, niet alleen om die diensten te betalen maar ook om voeding te kopen en dat is nog steeds zo, ook al heb je geld" (CGVS, p. 6). Ze kunnen hun huis niet eens verkopen omdat niemand het zich kan betalen om het te kopen.

Ten slotte verwijt het CGVS verzoeker dat hij met meer financiële moeilijkheden heeft dan de "gemiddelde Venezolaan". Het begrip "gemiddelde Venezolaan" moet worden geïnterpreteerd in het licht van de economische situatie in perspectief moeten worden geplaatst. Bovendien verslechtert de financiële situatie zeer snel in Venezuela: «(...)» (Roads and kingdoms. « Getting food to you fridge is a full-time job in Venezuela », 13 november 2018)."

Verzoeker verwijst andermaal naar voormelde "Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update 1" van UNHCR van mei 2019, waarin gelezen kan worden dat personen uit Venezuela die geen vluchtelingen blijken te zijn in de zin van het Verdrag van Genève voor subsidiaire bescherming in aanmerking kunnen komen onder artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) indien er zwaarwegende gronden zijn om te geloven dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in Venezuela.

Verzoeker besluit dat gezien de algemene situatie in Venezuela en zijn persoonlijke situatie moet worden geconcludeerd dat hij "zich in geval van terugkeer naar Venezuela in ernstige humanitaire omstandigheden van sociaal-economische behandelingen van uitzonderlijke aard zal bevinden".

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel "*Sur les traces des migrants vénézuéliens en Colombie*" van Le Parisien van 28 december 2018 (stuk 3);
- het artikel "*Living a daily tragedy: Venezuelans struggle to survive in Colombia*" van The Guardian van 1 november 2019 (stuk 4);
- het artikel "*Fears stoke backlash against Venezuelans in Peru*" van BBC News van 1 augustus 2019 (stuk 5);
- een uittreksel uit het "*Report of the LGBTI Network of Venezuela to the United Nations Human Rights Committee on the Fourth Periodic Report of Venezuela concerning the International Covenant on Civil and Political Rights during the 114th Period of Sessions*" van mei 2015, getiteld "*Human Rights Situation of Lesbian, Gays, Bisexual, Trans and Intersex persons in Venezuela*" (stuk 6);
- een uittreksel uit een publicatie van het arrest nr. 17052687 van 14 mei 2018 op de website van het Franse CNDA (stuk 7);
- het rapport "*Venezuela – Events of 2018*" van Human Rights Watch (stuk 8);
- het artikel "*Living in Venezuela Now Is Hard, Being LGBT Makes It Harder*" van VoA News van 4 februari 2019 (stuk 9);
- een uittreksel uit de "*UNHCR Guidance Note on refugee claims relating to sexual orientation and gender identity*" van 21 november 2008 (stuk 10);
- een uittreksel uit de "*Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*" van UNHCR van 23 oktober 2012 (stuk 11);
- een uittreksel uit het rapport "*Venezuela – Events of 2018*" van Human Rights Watch (stuk 12);
- een uittreksel uit het rapport "*Venezuela 2017/2018*" van Amnesty International (stuk 13);

- het document "*Oral update on the situation of human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela – Statement by UN High Commissioner for Human Rights Michelle Bachelet – 40th session of the Human Rights Council*" van OHCHR van 20 maart 2019 (stuk 14);
- de "*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*" van UNHCR van mei 2019 (stuk 15).

2.2.2. Op 22 september 2020 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij hij volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- documenten die bewijzen dat zijn vader een evangelische pastor/dominee is (stuk 1);
- een attest van het Regenbooghuis in Brussel (stuk 2);
- twee Spaanstalige persartikels over de situatie van LGBT in Venezuela en de impact van de economische crisis hierop, met Franse vertaling (stukken 3 en 4);
- een uittreksel uit het EASO Country of Origin Information Report "*Venezuela: Country focus*" van augustus 2020 (stuk 5).

2.2.3. Op 22 september 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van OHCHR van juni 2018, de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 4 april 2019, de COI Focus "*Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, het rapport "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van OHCHR van juli 2019, het "*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*" van de Nederlandse Rijksoverheid van juni 2020 en de COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 15 mei 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Venezuela, in augustus 2017 te hebben verlaten en naar Colombia te zijn getrokken om twee redenen. Enerzijds haalt hij de humanitaire en socio-economische crisis in Venezuela aan en anderzijds verwijst hij naar een relatiebreuk en de homofobie die in Venezuela heerst. Verzoeker verklaart begin 2018 naar Peru te zijn vertrokken omwille van de moeilijke situatie waarin hij als migrant in Colombia verkeerde en de hulp die hem daar geboden werd door een neef. In Peru zou verzoeker "toevlucht" hebben gevraagd met het oog op het verkrijgen van een werkvergunning. Uiteindelijk zou verzoeker na anderhalf jaar Peru verlaten hebben en naar België zijn gekomen omwille van de in Peru heersende xenofobie ten opzichte van Venezolanen en homofobie. Tevens zou verzoeker in Peru zijn huidige partner hebben ontmoet. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Venezuela dat hij daar niet zal kunnen samenleven met zijn partner en in het algemeen geen normaal leven zal kunnen leiden omwille van het homofobe klimaat. Hij wijst erop dat zijn ouders zijn homoseksuele geaardheid niet zullen aanvaarden. Ten slotte vreest verzoeker dat hij in Venezuela geen werk zal vinden.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken in verband met de door hem aangehaalde vluchtmotieven.

Wat betreft verzoekers vrees geen werk te zullen vinden in Venezuela en zijn verwijzing ter zake naar de algemene socio-economische situatie aldaar, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houdt met één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en geen aanleiding vormt tot toekenning van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door verzoeker geuite vrees omwille van zijn homoseksuele geaardheid, dient de Raad vooreerst te benadrukken dat hij deze geaardheid net zo min als de commissaris-generaal in twijfel wenst te trekken, doch dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

"Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."

Waar verzoeker erop wijst dat het CNDA in een arrest van 14 mei 2018 geoordeeld heeft dat het niet bestaan van wetgeving die homoseksualiteit strafbaar stelt niet volstaat om vast te stellen dat homoseksuelen niet vervolgd worden omwille van hun seksuele geaardheid, merkt de Raad op dat, daargelaten het gebrek aan bindende precedentenwerking van deze buitenlandse rechtspraak, *in casu* de commissaris-generaal niet op basis van het loutere feit dat homoseksualiteit of homoseksuele handelingen in Venezuela niet strafbaar zijn motiveert dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid aannemelijk maakt. De verwijzing naar voormeld arrest is dan ook niet dienstig.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing evenmin *“dat de wetten ter bestrijding van discriminatie in Venezuela effectief worden toegepast en voldoende zijn”*, noch erkent de commissaris-generaal *“dat de politie soms homoseksuelen aanvalt, maar beweert het dat homoseksuelen effectief kunnen worden beschermd door de autoriteiten”*. Op basis van de informatie in het administratief dossier erkent de commissaris-generaal juist dat effectieve bescherming door de autoriteiten niet altijd gegarandeerd is en dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende is uitgewerkt om doeltreffend te zijn. De informatie die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift en waaruit hij citeert ligt in dezelfde lijn (stukkenbundel verzoeker, stukken 6-10). Aldus getuigt de hoger aangehaalde motivering van de bestreden beslissing van een genuanceerde analyse waarbij enerzijds terdege rekening wordt gehouden met het feit dat de in Venezuela bestaande wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofobie geweld tegen te gaan in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan, doch anderzijds terecht wordt opgemerkt dat eventuele oplossingen sterk afhangen van de context waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet. Uit de informatie die verzoeker aanhaalt kan niet blijken dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. De algemene overwegingen met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Venezuela in voormeld arrest van het Franse CNDA alsook in het arrest nr. 215 177 van 15 januari 2019 van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, zijn niet van aard hieraan afbreuk te doen. Bovendien is de informatie in het administratief dossier hoe dan ook recenter dan deze waarnaar verwezen wordt in deze arresten.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker *in concreto* en met inachtneming van zijn individuele situatie aannemelijk te maken dat hij in Venezuela persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn seksuele geaardheid. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Zo blijkt verzoeker in eerste instantie uit Venezuela te zijn vertrokken omwille van de slechte socio-economische situatie en niet uit vrees voor persoonsgerichte vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid. Getuige hiervan het feit dat verzoeker nagelaten heeft om in Colombia, het eerste land waar hij aankwam na zijn vertrek uit Venezuela, een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Van een persoon die beweert vervolging te vrezen in zijn land van herkomst mag nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst in een ander land of zo snel mogelijk daarna wendt tot de bevoegde asielinstanties. Verzoekers nalaten een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Colombia stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. De argumentatie dat de problemen die hij in Venezuela had vanwege zijn homoseksualiteit *“ook een belangrijke reden”* waren om het land te verlaten, doet daaraan geen afbreuk. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Na zijn vertrek uit Colombia begin 2018 zou verzoeker vervolgens in Peru wel een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, echter louter met het oog op het verkrijgen van een werkvergunning (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, en stuk 11, map met ‘documenten’, nr. 5). Het argument dat hij niet van plan was om permanent in Colombia of Peru te blijven omdat Venezolanen in deze landen niet in goede omstandigheden leven, is niet dienstig nu mag worden aangenomen dat iemand die verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een daadwerkelijke vrees zijn nood aan bescherming niet ondergeschikt stelt aan verblijfsperspectieven op lange termijn. Het kan overigens niet overtuigen dat verzoeker, na de drastische beslissing te hebben genomen Venezuela te verlaten op zoek naar een beter leven, zich vervolgens naar landen begeeft waarvan hij op voorhand weet dat Venezolanen er niet in goede omstandigheden leven. In de bestreden beslissing wordt verder terecht opgemerkt dat verzoeker ook in Spanje geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, hoewel hij in dat land voet zette op het grondgebied van de Europese Unie (adm. doss., stuk 10, verklaring DVZ, nr. 31). Door er in het verzoekschrift op te wijzen dat hij een vliegticket naar België had en enkel een tussenstop maakte in Spanje zonder echt op Spaans grondgebied te verblijven, toont verzoeker niet aan dat het voor hem niet mogelijk zou zijn geweest om een verzoek om internationale bescherming in te dienen aan de Spaanse grens.

Verder zet de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteen met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde problemen omwille van zijn homoseksualiteit:

“U verklaart dat u in Venezuela niet zou kunnen huwen of samen wonen met uw partner (CGVS, p. 15). Hoewel het CGVS zeker begrijpt dat dit indruist tegen de dromen en wensen die u koestert, kan het feit dat u niet wettelijk zou kunnen huwen of samen wonen niet gelijkgesteld worden met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of onmenselijke behandeling of vernedering in de zin van de subsidiaire bescherming. Daarnaast zou uw geaardheid niet aanvaard worden door uw familie (CGVS, p. 15). Ook

hier moet aangehaald worden dat het CGVS zeker begrijpt dat dergelijke zaken niet makkelijk moeten zijn voor u, maar dat dit zich tot een familiale kwestie beperkt en dit daarom niet gelijk gesteld kan worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet. U verklaart bovendien nooit incidenten meegemaakt te hebben omwille van uw geaardheid in Venezuela (CGVS, p. 17). Bijgevolg maakt u geen nood aan internationale bescherming omwille van uw seksuele geaardheid aannemelijk.

Hiernaast verklaart u dat ook uw relatiebreuk en daaropvolgende depressie één van de motieven was waardoor u besloot uw land te verlaten (CGVS, p. 14). Ook hierover moet echter benadrukt worden dat dit over een persoonlijke, relationele kwestie gaat, die op geen enkele manier gelijk gesteld kan worden met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of met onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van de subsidiaire bescherming."

In zijn verzoekschrift repliceert verzoeker in essentie dat hij zijn seksuele geaardheid in Venezuela altijd verborgen gehouden heeft, dat hij voortdurend moest liegen en niet zichzelf kon zijn en dat hij daardoor nooit ernstige incidenten heeft meegemaakt. Verzoeker kan niet overtuigen in zoverre hij voorhoudt dat hij in Venezuela zichzelf niet kon zijn. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij een relatie had met een andere jongen met wie hij gedurende enkele maanden afsprak, zij het in het geniep, en met wie hij uiteindelijk ook ging samenwonen. Verzoeker verklaart dat deze situatie uiteindelijk niet meer houdbaar was, omdat ze voortdurend moesten liegen en zich anders voordoen dan ze werkelijk zijn (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoeker blijkt evenwel over geen enkele concrete indicatie te beschikken dat zijn ouders of directe omgeving hem zullen verstoten of anderszins ernstige problemen bezorgen indien hij zich openlijk als homoseksueel zou uiten. Verzoeker geeft aan dat hij uit een christelijke familie komt en dat zijn ouders nog niet op de hoogte zijn van zijn geaardheid omdat ze het niet zouden accepteren. Gevraagd hoe zij zouden reageren indien ze dit te weten komen, geeft hij evenwel aan het niet te weten. De enige referentie die verzoeker heeft is de reactie van zijn moeder nadat zij te weten was gekomen dat hij naar een gay discotheek in Valencia was geweest. Zijn moeder zou toen teleurgesteld geweest zijn en beginnen wenen zijn. Het betrof hier de eerste reactie van zijn moeder. Verzoeker is daarna niet met haar in gesprek gegaan, aangezien hij zijn homoseksuele geaardheid meteen heeft verloochend. Aan zijn oudere zus zou verzoeker wel hebben verteld over zijn geaardheid. Ook zij zou aanvankelijk met ongeloof gereageerd hebben en het niet hebben willen aanvaarden. Maar uiteindelijk zou zij dit wel hebben aanvaard (*ibid.*, p. 15-16). Aangezien verzoeker vooralsnog geen pogingen blijkt te hebben gedaan om het met zijn ouders over zijn geaardheid te hebben, kan hij niet met zekerheid stellen dat zij hem zullen verstoten indien hij het hen vertelt. Er kan worden aangenomen dat zijn ouders het als "*traditionalistische christenen*" moeilijk zullen hebben met zijn geaardheid en dat dit mogelijks spanningen zal teweegbrengen, doch uit niets blijkt dat deze spanningen voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden teweegbrengen.

Verder verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar richtlijnen van UNHCR inzake aanvragen om internationale bescherming op basis van seksuele geaardheid en genderidentiteit. Waar in deze richtlijnen kan worden gelezen dat vervolging in het verleden geen vereiste is voor toekenning van de vluchtelingenstatus aan personen met een bepaalde seksuele geaardheid en dat de gegrondheid van hun vrees dient te worden gebaseerd op een beoordeling van de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst, dient te worden benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar Venezuela zal worden vervolgd omwille van zijn geaardheid, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Waar verzoeker in dit verband andermaal verwijst naar de voormelde arresten van het CNDA en de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen volgens dewelke hij in 2017 in Venezuela tweemaal heeft deelgenomen aan manifestaties tegen het regime (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9), wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84

t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uw activiteiten – deelname aan twee demonstraties- kunnen echter bezwaarlijk gelijk gesteld worden met een uitgesproken activistische levensstijl. U kwam hier bovendien nooit door in de problemen en verklaart dat u ook niet vreest dat u hierdoor in de toekomst nog problemen zou door kunnen krijgen in Venezuela (CGVS, p. 9).

Daar u niet aangeeft dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw erg beperkte deelname aan manifestaties (zie boven), wat we op zich niet betwisten, niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan manifestaties.

Daarenboven hebt u uw land op legale wijze met uw eigen paspoort verlaten. U vermeldt geen problemen bij het verkrijgen van dit paspoort (CGVS, p. 5). Ook deze elementen tonen dat u niet in de negatieve aandacht van de Venezolaanse overheid stond."

Waar verzoeker erop wijst dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat er "negatieve reacties waren van de politie die probeerde om de mensen van de oppositie tegen te houden" en dat eenvoudige aanhangers van een oppositiepartij en deelnemers aan demonstraties tegen de regering het doelwit van vervolging kunnen zijn, herhaalt de Raad dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij door zijn deelname aan manifestaties persoonlijk in de problemen is gekomen en dat er evenmin aanwijzingen zijn dat hij hierdoor in de toekomst nog problemen zou kunnen krijgen. De rapporten waarnaar verzoeker verwijst (stukkenbundel verzoeker, stukken 12-14) en de informatie over de algemene veiligheidssituatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat sommige minderjarigen begin 2019 werden gearresteerd omdat ze alleen maar naar een demonstratie hadden gekeken en mensen die hadden deelgenomen aan demonstraties buitengerechtelijk zijn geëxecuteerd, hebben geen betrekking op verzoekers persoon en zijn derhalve niet dienstig. Deze informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd

en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

Waar verzoeker stelt dat volgens UNHCR de meerderheid van de Venezolaanse staatsburgers of staatlozen met gewoonlijke verblijfplaats in Venezuela nood hebben aan internationale bescherming onder de criteria vervat in de Verklaring van Cartagena op basis van bedreigingen van hun leven, veiligheid of vrijheid als gevolg van de gebeurtenissen die de openbare orde in Venezuela thans ernstig verstoren, merkt de Raad op dat hij enkel bevoegd is na te gaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor de erkenning als vluchteling onder het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker legt geen documenten voor die bovenstaande appreciatie van zijn vluchtmotieven in een ander daglicht kunnen stellen. Over de documenten die verzoeker tijdens de administratieve procedure heeft voorgelegd (adm. doss., stuk 11, map met 'documenten'), wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

"Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uit het document van de CIPC dat u voorlegt in verband met een wagen, kan onder andere wegens de onduidelijke kopie en het feit dat u hier geen verdere verklaringen over aflegde, geen verband met uw vluchtmotieven worden afgeleid. Hierdoor kan ook dit document de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Het document van het Peruviaanse Ministerie van Arbeid en Tewerkstelling, het document betreffende een verzoek om internationale bescherming dat u indiende in Peru, uw arbeidsvergunning uit Peru en uw verblijfskaart uit Peru, kunnen enkel aantonen dat u in Peru verbleef en werkte. Ook dit staat hier niet ter discussie. Bovendien valt uit deze documenten af te leiden dat u wel degelijk een verzoek om internationale bescherming zou ingediend hebben in Peru, hoewel u bij de DVZ verklaarde dat u in geen enkel ander land dan België een dergelijk verzoek zou ingediend hebben (Verklaring DVZ, vraag 22). Dat u ook hierover geen eenduidige verklaringen aflegt, is een verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook uw Venezolaans universitair diploma en studentenkaart die u voorlegt, beperken zich tot het ondersteunen van feiten die op geen enkele manier in twijfel getrokken worden door het CGVS. Het attest van Rainbow House kan enkel uw verklaringen over uw geaardheid en relatie ondersteunen. Ook hieraan wordt niet getwijfeld door het CGVS. Hierboven werd echter reeds aangegeven dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn, op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, niet voldoende is om aan te nemen dat u het risico zou lopen om het slachtoffer te worden van vervolging in Venezuela. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Een dergelijk document is bovendien van gesolliciteerde aard, en daarom ook niet objectief te noemen en dus niet bij machte zich uit te spreken over enige vrees of het risico dat u zou lopen bij terugkeer naar Venezuela."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zijn op 22 september 2020 neergelegde aanvullende nota geeft verzoeker te kennen tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet alles te hebben gezegd. Hij brengt fotokopieën van documenten bij die moeten bewijzen dat zijn vader een evangelische dominee (pastor) is (aanvullende nota verzoeker, stuk 1) en beweert verder dat zijn vader zich in het openbaar uitsprak tegen de homogemeenschap in Venezuela en dat zijn ouders homofob zijn omdat ze erg christelijk zijn. De Raad wijst er vooreerst op dat op verzoeker een medewerkingsplicht rust, op grond waarvan hij ertoe gehouden is alle feiten en elementen die relevant zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk aan te brengen bij de instanties bevoegd voor de behandeling van dit verzoek. Verzoeker, die tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader professor theologie is (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), licht niet toe waarom hij niet eerder melding kon maken van het feit dat zijn vader een evangelische dominee is en hiervan de nodige stavingstukken kon bijbrengen. Het betreft hier dan ook geen nieuw element in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker bij zijn aanvullende nota slechts fotokopieën en geen originele stukken voegt, kunnen deze overigens niet staven dat zijn vader zich in het openbaar uitsprak tegen de homogemeenschap in Venezuela. Wat betreft de vermeend homofobe houding van verzoekers ouders, kan worden volstaan met een verwijzing naar wat daarover hoger is uiteengezet.

Tevens voegt verzoeker bij zijn aanvullende nota een fotokopie van een attest waarin een projectmanager van het Regenbooghuis in Brussel bevestigt dat hij samen met G. G. een koppel vormt en dat zij regelmatig deelnemen aan door het Regenbooghuis georganiseerde activiteiten (aanvullende nota verzoeker, stuk 2). Verzoekers homoseksualiteit en zijn relatie met G.G. staan evenwel niet ter discussie. Voor het overige verwijst de projectmanager slechts naar gesprekken die hij met verzoeker en zijn vriend zou hebben gehad, die geen objectief bewijs kunnen vormen in het kader van onderhavig beroep, en naar de algemene situatie in Venezuela, waarmee terdege rekening is gehouden.

Wat betreft de bij de aanvullende nota gevoegde persartikels over de impact van de economische crisis op de LGBT-gemeenschap in Venezuela (aanvullende nota verzoeker, stukken 3 en 4) en het uittreksel uit het EASO Country of Origin Information Report "*Venezuela: Country Focus*" van augustus 2020 (aanvullende nota verzoeker, stuk 5), dient te worden vastgesteld dat deze bronnen geen betrekking hebben op verzoekers persoonlijke situatie en verder geen afbreuk doen aan de informatie in het administratief dossier. Zoals hoger aangehaald, wordt niet betwist dat personen in Venezuela omwille van hun seksuele geaardheid of genderidentiteit kunnen worden geconfronteerd met geweld of discriminatie, doch blijkt niet dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Verzoeker dient zijn vrees omwille van zijn geaardheid *in concreto* aan te tonen, doch blijft hiertoe in gebreke. De verwijzing naar het arrest nr. 232 470 van 12 februari 2020 van de Raad is in dit verband evenmin dienstig. Er dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in Venezuela omwille van zijn seksuele geaardheid problemen kende of zal kennen die ernstig genoeg zijn om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd, noch dat hij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn deelname aan manifestaties in 2017.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en er aan de hand van verschillende rapporten en persartikels op wijst dat hyperinflatie in Venezuela ernstige gevolgen heeft voor het vermogen om toegang te krijgen tot voedsel, geneesmiddelen en andere basisgoederen, stelt de Raad vast dat de teneur van de door verzoeker bij het verzoekschrift en de aanvullende nota gevoegde informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 12, map met 'landeninformatie') en deze die door verwerende partij wordt gevoegd bij haar aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker medische problemen zouden hebben, dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op basis van de elementen in het administratief dossier dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker een gezonde jongeman is en dat hij geen melding heeft gemaakt van medische problemen.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing evenwel terecht geoordeeld dat uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en familiale/financiële

situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn familie in Venezuela over een eigen huis beschikt en het goed stelt. Zowel verzoekers vader als zijn drie zussen, die nog steeds in Venezuela wonen, hebben werk. Verzoekers broers werken allebei in het buitenland en minstens één van hen stuurt geld op naar zijn familie in Venezuela (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6 en 10-12).

In zijn verzoekschrift erkent verzoeker dat zijn vader en zusters werk hebben, doch stelt hij dat hun salaris zeer laag is. Onder verwijzing naar zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud betoogt verzoeker dat zijn gezin met ernstige financiële problemen kampt en niet in staat is "*om de eerste levensbehoeften te kopen*". De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud enerzijds aangegeven heeft dat zijn loon en dat van zijn ouders, broers en zussen niet zou hebben volstaan om te betalen voor water, elektriciteit en voeding, doch dat hij anderzijds erkende dat over het algemeen iedereen of toch een groot deel van de bevolking in Venezuela hetzelfde probleem heeft. Tevens verklaarde verzoeker dat zijn vader en broer bezittingen verloren zijn, doch dit blijkt eerder een gevolg van de toenemende onveiligheid, waardoor zij zich gedwongen zagen zich van enkele bezittingen te ontdoen opdat ze niet gestolen zouden worden (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker verklaarde verder dat hij de laatste jaren voor zijn vertrek werk had in Venezuela (*ibid.*, p. 6). Niettegenstaande het volgens verzoeker omwille van de economische crisis de laatste jaren moeilijk was om werk te vinden dat voldoende betaalt om rond te komen, zou hij via een verre nicht aan de slag hebben gekund in een winkel. Volgens verzoeker werd er bespaard op personeel en werd zijn loon verlaagd, doch hij bevestigt dat hij daar heeft kunnen werken tot aan zijn vertrek. Gevraagd of hij opnieuw werk zou kunnen vinden in Venezuela, antwoordde verzoeker ontkennend en verwees hij naar de moeilijkheden die zijn zus en zijn broer op dat vlak hebben gehad. Gevraagd of er enige reden is om aan te nemen dat het voor hem specifiek moeilijker zou zijn om werk te vinden in Venezuela dan voor andere Venezolanen, verwees verzoeker slechts naar het feit dat zijn universitair diploma geen werk garandeert, de lonen laag zijn en alles erg duur is. Verzoeker voegde hieraan toe dat veel Venezolanen tegenwoordig een inkomen genereren door voedsel in grote hoeveelheden aan te kopen en opnieuw te verkopen op straat (*ibid.*, p. 8). Aldus haalt verzoeker geen enkel concreet, op zijn persoon betrokken element aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar Venezuela niet in staat zal zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Door erop te wijzen dat hij weliswaar niet meer financiële moeilijkheden heeft dan de "*gemiddelde Venezolaan*", doch dat dit begrip in het licht van de economische situatie in perspectief moet worden geplaatst, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij als gevolg van de huidige socio-economische situatie in Venezuela persoonlijk in een toestand van verregaande materiële ontbering dreigt terecht te komen waardoor hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Voor het overige verwijst verzoeker slechts naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn "*bijzonder kwetsbare profiel*" als homoseksuel die gediscrimineerd wordt en dat hij bij terugkeer naar Venezuela nog meer zal getroffen worden door de voedselcrisis, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel concreet element of argument aanbrengt op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij omwille van zijn seksuele geaardheid persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

Waar verzoeker aanvoert dat Venezuela een van de meest gewelddadige staten is en dat hij in geval van terugkeer het risico loopt slachtoffer te worden van mishandeling, verwijst hij slechts naar algemene informatie en brengt hij geen enkel concreet, op zijn persoon betrokken element aan dat zijn bewering daarover onderbouwt.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke (homoseksuele) Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van

herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt nergens uit de informatie in het administratief dossier dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd).

Uit de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 15 mei 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat er in Zulia, Tachira en Apure, evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar ook een grotere aanwezigheid waar te nemen is van gewapende groeperingen, dat het geregeld tot confrontaties komt tussen deze gewapende groeperingen onderling en tussen deze gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat, en dat deze confrontaties een invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Verzoeker is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Carabobo, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN